

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818202435
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818202435.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: N. Z., G. - K., F. XXXX, XXX XX X. O. Z., C.: XXXXXXXX, právne zast. PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s. r. o., Puškinova 16, 080 01 Prešov, proti žalovanej: E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, právne zast. JUDr. Dušanom Kmecom, advokátom, AK, M.R. Štefánika 2465, 093 01 Vranov nad Topľou, o zaplatenie 20.082,32 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7C/26/2018-146 z 16.08.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalobu zamietol a druhým súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradou zaviazal žalobcu.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 149, § 187 ods. 1, ods. 2, § 230 CSP, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 489, § 558 a § 657 Obč. zák., výrok o trovách konania ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že podanou žalobou sa žalobca domáha voči žalovanej zaplatenia pohľadávky vo výške 20.082,32 eur, a to z titulu dvoch zmlúv o pôžičke, konkrétne zo zmluvy o pôžičke zo dňa XX.XX.XXXX na sumu vtedajších 550.000,- Sk a zo zmluvy o pôžičke zo dňa 25.06.1996 na sumu vtedajších 55.000,- Sk. Voči uplatneným nárokom zo strany žalovanej bola vznesená obrana, a to námietka premičania a taktiež námietka, že zmluva o pôžičke zo dňa 15.01.1999 bola vyhlásená za neplatný právny úkon. Zároveň bolo namietané aj uznanie pre rozpor so zákonom, ktoré nemala podpísať žalovaná, a že ďalšie ostatné uznávacie nároky nespĺňajú náležitosti Občianskeho zákonníka platné pre uznanie pohľadávky.

4. Pokiaľ išlo o zmluvu o pôžičke zo dňa 15.01.1999 na sumu vtedajších 550.000,- Sk, súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 10C/575/2000, bola predmetná zmluva vyhlásená za neplatnú, kde bolo z vykonaného dokazovania zistené, že predmetná zmluva je neplatná z dôvodu, že v čase podpísania takejto zmluvy nedošlo k poskytnutiu takejto peňažnej čiastky. Teda, ak už táto zmluva bola posúdená ako neplatná, z neplatného právneho úkonu nemožno priznať

žiadne právne následky a teda, ak bolo preukázané, že nebola takáto zmluva na takúto sumu uzavretá, nemôže sa žalobca domáhať ani žiadneho nároku.

5. Žalobca sa bránil v tomto konaní tým, že aj keď bola vyhlásená predmetná zmluva za neplatnú, to nemení na veci nič, že predmetné finančné prostriedky mali byť žalovanej zapožičané a že malo dôjsť k uznaniu tejto pohľadávky, aj keď je premlčaná. Súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením žalobcu nestotožnil, pretože v konaní z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 10C/575/2000 vyplýva, že súd výpoveďou predovšetkým nielen účastníkov konania ale aj svedka Z. zistil, že takáto suma nemala byť zapožičaná, že úmyslom žalovaných bolo iba požičanie sumy 55.000,- Sk, preto tieto všetky dôkazy vyplynuli k tomu, že predmetná zmluva je neplatná a že nebola požičaná vôbec žiadna suma na 550.000,-Sk, preto v tejto časti súd prvej inštancie žalobu považoval za nedôvodnú a taktiež nemalo dôjsť ani k uznaniu finančnej hotovosti, ktorá nemala byť požičaná.

6. Pokiaľ ide k uplatneniu ďalšieho nároku vo výške vtedajších 55.000,- Sk, v konaní voči tomuto nároku žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že táto suma mala byť vrátená, avšak dôkaz o tom nemá a zároveň bola aj vznesená obrana a to námietka premlčania. Súd prvej inštancie mal zato, že vlastne predmetná zmluva nebola namietaná zo strany žalovanej, že by nebola uzavretá, v konaní dôkaz, ktorý by preukazoval, že táto suma bola vrátená, predložený nebol, preto súd prvej inštancie sa zaoberal touto zmluvou. Súd prvej inštancie zistil, že podľa predmetnej zmluvy uvedená pôžička na sumu 55.000,- Sk mala byť vrátená do 24.07.1996. Žaloba bola podaná na súd dňa 21.03.2006, teda po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, keďže na uvedený právny nárok je potrebné aplikovať občiansko-právnu lehotu premlčania 3-ročnú, keďže zmluva bola uzavretá ako zmluva podľa Občianskeho zákonníka, keďže bola táto pôžička poskytnutá žalovaným ako fyzickým osobám. Žalobca poukázal na to, že predmetný nárok nie je premlčaný, pretože údajne predmetná pôžička na sumu 55.000,-Sk bola uznaná. Súd prvej inštancie sa zaoberal uznaním, avšak dôkazy, ktoré mali preukazovať uznanie žalovanej pohľadávky, boli vyhodnotené tak, že nie sú v súlade so zákonom. Uznanie má byť adresované veriteľovi, má obsahovať vyhlásenie, že dlh sa uhradí tieto skutočnosti uznanie žalovanej neobsahovalo. Súd prvej inštancie dodal, že žalobca predložil viacero dôkazov, ktoré by mali potvrdzovať uznanie s tým, že je pozoruhodné a dosť nezvyčajné v praxi, aby veriteľ, ak má jedno uznanie, dával si podpisovať ďalšie uznania. Podľa tvrdenia žalobcu, mal preukazovať uznanie pohľadávky výdavkový pokladničný doklad zo dňa 19.07.1999, pričom tento dôkaz súd prvej inštancie nepovažoval v súlade so zákonom, pretože je na ňom uvedené iba uznanie dlhu zo dňa 25.06.1996 a zo dňa 15.01.1999 bez uznania, že dlh sa uhradí. Pokiaľ ešte žalobca poukázal na to, že k uznaniu dlhu malo dôjsť v podaní označenom ako „späťvzatie žaloby“, ktoré mala učiniť žalovaná a to v konaní, v ktorom vystupovala ako žalobkyňa, v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10C/575/2000, súd prvej inštancie dodal, že predmetným späťvzatím návrhu sa už zaoberal Okresný súd Michalovce, kde za účelom posúdenia dôvodnosti a pravosti tohto späťvzatia návrhu, keďže žalobkyňa v predmetnom konaní na Okresnom súde Michalovce poprela toto späťvzatie, Okresný súd Michalovce dopyčul žalovanú v súvisiacom konaní žalobkyňu, ktorá uviedla, že predmetné späťvzatie nepodpísala, a teda pokiaľ žalovaná prehlásila, že nepodpísala späťvzatie, teda nemohla ani podpísať predmetné uznanie a ďalej, ak by aj malo byť pravdivé tvrdenie žalobcu, že toto uznanie mala podpísať žalovaná, súd z vyhlásenia, ktoré je uvedené v tomto späťvzatí návrhu a v závere uznania uvádza, že toto uznanie nepovažuje v súlade so zákonom, pretože je tam uvedené iba pôžička vo výške 55.000,- Sk, pričom nie je presne špecifikované, o akú pôžičku, v akej výške ide, nie je to vyhlásenie adresované veriteľovi, a chýba v ňom vyhlásenie, že dlh dlžník uhradí. Preto z týchto dôvodov súd prvej inštancie mal zato, že nárok žalobcu nie je preukázaný a žalobu zamietol.

7. Z týchto dôvodov boli preto zamietnuté aj ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, nakoľko podľa súdu prvej inštancie doposiaľ vykonané dokazovanie bolo dostačujúce.

8. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, iná vada konania, nesprávne skutkové zistenia, nedostatočnosť doteraz zisteného skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci). K pôžičke z 24.06.1996 vo výške vtedajších 55.000,-Sk uviedol, že o reálnosti odovzdania peňazí a o existencii pôžičky svedčí znenie zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24.06.1996, na ktorej je úradne osvedčený podpis žalovanej. Žalovaná prevzatie tejto pôžičky nepoprela s tým, že v rámci odvolania predložil žalobca ako novotu oznámenie D. z 26.09.2019, z ktorého vyplýva, že záložné právo na základe vyššie označenej zmluvy o zriadení záložného práva

bude v jeho prospech zapísané do katastra, čo podľa neho potvrdzuje, že pôžička naďalej trvá. Podľa odvolateľa neboli pred súdom prvej inštancie odstránené rozpory vo výpovedi svedkov ohľadne prevzatia pôžičky, ktorej prevzatie potvrdil aj svedok L. L.. Ku pôžičke 550.000,-Sk z 15.01.1999 odvolateľ uviedol, že dlh z nej žalovaná uznala v písomnosti označenej ako „späťvzatie žaloby z 21.04.2008“, a to čo dôvodu a výšky. Tento dlh uznal aj solidárny dlžník - nebohý manžel žalovanej, a odovzdanie pôžičky je potvrdené aj výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 15.01.1999, a preto niet pochyb o existencii dlhu. Aj tento dlh žalovaná uznala v písomnosti označenej ako „späťvzatie žaloby z 21.04.2008“. Žalovaná spochybňoval podpis na uvedenej listine, preto žalobca za účelom preukázania pravosti podpisu navrhoval znalecké dokazovanie, a ak súd prvej inštancie jeho vykonanie zamietol, pochybil, lebo to bolo spôsobilé priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Týmto svojím postupom súd prvej inštancie podľa odvolateľa sťažil jeho dôkaznú pozíciu. Odvolateľ ďalej súdu prvej inštancie vytýka, že svoje rozhodnutie založil iba na dôkazoch, ktoré prebral a ktoré boli vykonané v inej právnej veci - v konaní na Okresnom súde Michalovce, sp. zn. 10C/575/00 v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde v Košiciach, sp. zn. 4Co/293/13, ktoré iba oznámil, pritom týmito rozhodnutiami nie je v zmysle § 193 CSP viazaný a preto podľa odvolateľa dôkazy v namietanom konaní neboli vykonané zákonným spôsobom. Okrem toho súdu prvej inštancie vytýka, že nevykonal dôkaz čítaním listín, ktoré uviedol v návrhu na vydanie platobného rozkazu, taktiež dôkaz, že žalovaná s peniazmi disponovala. Navrhol teda napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaná vo svojom vyjadrení ku podanému odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a súčasne uplatnila trovy odvolacieho konania. Poukazujúc na ust. § 194 a § 230 CSP mala za to, že o otázke platnosti zmluvy o pôžičke z 15.01.1999 ako aj otázke „späťvzatia žaloby zo dňa 21.04.2008“ bolo už právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov a táto otázka tak nemôže byť opakovane a nanovo posudzovaná v tomto spore. S poukazom na § 101, § 107, § 588 Obč. zák. mala za to, že uznávací prejav v listine „späťvzatie žaloby“ ako aj uznanie dlhu v „čestnom prehlásení“, na ktorom je podpísaný nebohý manžel žalovanej, nemajú náležitosti uznania dlhu s tým, že žalobca podal žalobu na finančné plnenie po uplynutí premičacej doby, ktorá uplynula aj v prípade posudzovania nároku žalobcu podľa týchto listín.

10. Žalobca následne súdu predložil spolu so svojím vyjadrením aj rozhodnutie D. z 13.01.2020, ktoré osvedčuje opätovný zápis záložného práva v prospech žalobcu na nehnuteľnosti žalovanej, a to na základe zmluvy o zriadení záložného práva z 24.06.1996, pričom na Okresnom súde Michalovce bola riešená iba neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva a zmluvy o pôžičke z 15.01.1999. Uvedené podľa žalobcu preukazuje, že žalovaná poskytnuté pôžičky žalobcovi nevrátila a jej tvrdenia ohľadne neposkytnutia pôžičiek nie sú v súlade s predloženými dôkazmi a nezakladajú sa na pravde.

11. Žalovaná následne vo svojom vyjadrení mala za to, že D., katastrálny odbor vydal rozhodnutie o zápise záložného práva v rozpore s predloženou listinou a ustanoveniami katastrálneho zákona, preto jeho rozhodnutie dcéra žalovanej napadla opravným prostriedkom, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté. Spomínaný úrad v medziach svojej kompetencie totiž neposúdil obsah zmluvy o zriadení záložného práva z pohľadu identifikácie stavby (kde v zmluve o zriadení záložného práva absentuje údaj o stavbe, jej druhu a popise, je tam iba údaj o parc. I. - zastavaná plocha XXmX, súp. č. XX) a svojím rozhodnutím zriadil záložné právo (napriek tomu na stavbu) na zabezpečenie neexistujúcej pohľadávky, resp. pohľadávky v súčasnej dobe už premičanej.

12. Na uvedené reagoval žalobca v podstate zopakovaním svojej doterajšej argumentácie, podporujúcej podľa neho dôvodnosť žaloby s tým, že z obsahu označenia „parc. č. XXXX - zastavaná plocha XXmX, súp. č. XX“ je zrejmé, že pod nehnuteľnosťou sa rozumie zastavaná plocha, na ktorej je postavená stavba so súp. č. XX, ktorá tvorí predmet záložného práva.

13. Ďalšie podania strán dané neboli.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§

380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech keďže napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnymi skutkovými zisteniami, nedostatočnosťou doteraz zisteného skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením vecí, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

18. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

19. Odvolací súd osvojujúc si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nasledovné.

20. Pokiaľ ide o pôžičku sumy vtedajších 55.000,-Sk pozornosti odvolateľa zrejme ušlo, že súdom prvej inštancie bolo ustálené, že v tomto prípade nedošlo zo strany žalovanej vierohodne k spochybneniu vzniku reálneho kontraktu, keď dôvodom zamietnutia žaloby bola, vzhľadom na lehotu splatnosti tejto pôžičky - 24.07.1996 a dátum podania žaloby na súde - 21.03.2006, kvalifikovane vznesená a dôvodná námietka premlčania zo strany žalovanej, ak tomuto záveru predchádzalo správne a náležité zdôvodnené odmietnutie priznania účinkov uznania dlhu listinám, o ktoré svoj nárok následne opieral žalobca a nič na tom nemôže zmeniť ani v odvolaní žalobcom predložené (neprávoplatné) rozhodnutie správneho orgánu o zápise záložného práva na zabezpečenie tejto pôžičky na základe zmluvy o zriadení záložného práva z 24.06.1996 s tvrdením, že ono osvedčuje, že pôžička trvá, lebo nárok žalobcu na plnenie z toho reálneho kontraktu vzhľadom na kvalifikovane vznesenú a dôvodnú námietku premlčania, nemožno žalobcovi v tomto spore priznať. Z uvedeného bolo by potom nadbytočné pristupovať k odstráneniu žalobcom tvrdených rozporov vo výpovedi svedkov ohľadne prevzatia peňazí z tejto pôžičky.

21. Pokiaľ ide o pôžičku sumy vtedajších 550.000,-Sk. K tvrdeniu žalobcu o tom, že dlh z tejto pôžičky bol žalovanou uznaný v listine označenej ako „Späťvzatie návrhu z 21.04.2008“, pričom žalovaná spochybnila svoj podpis na uvedenom uznaní, kde v nadväznosti na to žalobca v tomto smere navrhol vykonať znalecké dokazovanie za účelom zistenia pravosti podpisu s tým, že ak súd prvej inštancie uvedený dôkaz nevykonal, sťažil žalobcovu dôkaznú situáciu, ku tomu odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie uvedenej listine správne a náležitým zdôvodnením odmietol priznať účinky uznania dlhu pri pôžičke sumy 55.000,-Sk, ceteris paribus to platí i pre túto pôžičku, a tak nevykonanie tohto dôkazu neovplyvnilo v konečnom dôsledku procesný neúspech žalobcu. Inak povedané, ak zmienená listina nemá zákonné atribúty uznania dlhu, je potom zbytočným skúmať pravosť podpisu na nej.

22. Pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytyka, že svoje rozhodnutie založil na dôkazoch vykonaných v inom konaní (pred Okresným súdom Michalovce, sp. zn. 10C/575/2000 v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde Košice, sp. zn. 4Co/293/2013) je potrebné uviesť, že z obsahu zápisníc z pojednávaní (23.05.2019, 16.08.2019) pred súdom prvej inštancie plynie, že ku takto vykonaným dôkazom mal žalobca možnosť vyjadriť sa, svoje právo aj využil, no spôsob vykonania týchto dôkazov nenamietal. Navyše z obsahu týchto zápisníc vyplýva, že žalobca na opätovných výsluchoch svedkov, ktoré boli vykonané v zhora označenom konaní, výslovne netrval. Obsah týchto zápisníc neosvedčuje ani tvrdenie žalobcu o nevykonaní ním predložených listinných dôkazov v návrhu na vydanie platobného rozkazu a dôkazu o tom, že žalovaná s peniazmi disponovala. Pri ich vykonaní súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 204 CSP (4. strana zápisnice z 23.05.2019). V procese vykonania dokazovania pred súdom prvej inštancie tak neboli zo strany odvolacieho súdu indikované žiadne pochybenia, ktoré by zakladali záver o tom, že by dokazovanie pred súdom prvej inštancie nebolo vykonané v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu (§ 185 a násl. CSP).

23. Preto odvolací súd, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku, včítané súvisiaceho, odvolaním osobitne nespochybneného a taktiež správneho výroku o trovách konania, postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).